

Arrest

nr. 225 005 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoeker en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 14 februari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 15 februari 2019 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [K.]

Voornaam: [D.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Kosovo

ALIAS: [K.,D.] , geboren te [...], op [...], onderdaan van Servië en Montenegro; [K.,D.] , geboren te [...], op [...], onderdaan van Kosovo; [K.,D.] , geboren te [...], op [...], onderdaan van Joegoslavië; [K.,D.] , geboren te [...], op [...], onderdaan van Servië; [Z.N.] , geboren op [...], onbepaalde nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/02/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 28/06/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 5jaar door het Hof van Beroep van Gent voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs; heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SW (witwassen); gewone diefstal; heling. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor récidivé vertegenwoordigt; Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde; De betrokkene werd aangeduid als leidend persoon van de criminele organisatie die meerdere grootschalige cannabisplantages runde in Scharbeek, Bredene en Antwerpen. De bende had een handel in cocaïne en amfetamines en deed witwassen van de inkomsten. Hij stuurde geld afkomstig uit de productie en verkoop naar het buitenland en kocht niet nader gekend onroerend goed aan met het misdaadgeld. (zie SURB vonnis dd 06/02/2019). er bestaat een risico op onderduiken.

1e Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn (illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 09/11/2017).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 09/11/2017 en op 08/02/2019 dat hij geen familieleden in België te hebben. Het artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene wenst naar Kosovo bij zijn familie terug te keren (zie SURB vonnis dd 06/02/2019).

Betrokkene heeft geen redenen om niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland. De betrokkene heeft ook geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1, § 2, 3°, 74/11, § 1, vierde lid, 74/14, § 3, 1° en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

[...]

Eerste subonderdeel,

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan gegeven worden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vermelde motivering miskent volledig het begrip 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De motivering heeft het over 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden', 'een gevaar betekenen voor de openbare orde', 'een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde', 'door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden', 'de openbare orde zeer ernstig te verstoren'.

De motivering negeert de specifieke kwalificatie van artikel 74/11 §1 vierde lid vreemdelingenwet dat enkel toelaat een inreisverbod van meer dan vijfjaar op te leggen in geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.' Het begrip 'ernstige bedreiging voor', verschilt wezenlijk van de begrippen 'kunnen schaden', 'een gevaar betekenen voor', 'een risico betekenen voor de schending', 'ernstige verstoring'.

De wetgever heeft dit onderscheid in de gradaties van aantasting van de openbare orde steeds gemaakt. Zo wordt in de artikels 21,22 en 26 vreemdelingenwet een onderscheid gemaakt tussen 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid' en 'schaden van openbare orde of nationale veiligheid'.

Het is duidelijk dat dit voor de wetgever van elkaar te onderscheiden begrippen zijn. De bestreden beslissing klutst al deze termen gewoonweg door mekaar, en oordeelt in de motivering niet eens op basis van het wettelijk criterium 'ernstige bedreiging voor openbare veiligheid of de nationale veiligheid'. Het begrip 'ernstige bedreiging' komt in de motivering zelf niet voor.

Om vermelde reden wordt artikel 74/11 § 1 vierde lid geschonden en dient de beslissing vernietigd te worden.

Tweede subonderdeel,

De beslissing neemt ook als motief: 'er bestaat een risico op onderduiken, 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.'

De vraag is wat dit motief hier komt doen. Het kan geen motief vormen om het inreisverbod of de duur ervan te ondersteunen.

Er wordt niet eens vermeld waar die '1 °' betrekking op heeft. Wellicht bedoelt de beslissing artikel 74/14 § 3, 1° van de vreemdelingenwet, maar dit is niet vermeld en verzoeker heeft er het raden naar.

Maar dit artikel is inzake het inreisverbod niet eens van toepassing; het gaat om een artikel dat betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, maar niet op een inreisverbod. Een eventueel risico op onderduiken kan op basis van de wetgeving geen motief vormen om een inreisverbod op te leggen noch om een termijn ervan te bepalen. Dit is de logica zelf; er is geen relatie tussen een verbod om naar het land te komen en een risico op onderduiken in dat land. Het eerste veronderstelt dat betrokkene uit het land is; het tweede dat hij in het land vertoeft.

Derde subonderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld werd voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen), gewone diefstal, heling, en dat verzoeker werd aangeduid als leidend persoon van de criminele organisatie die meerdere grootschalige cannabisplantages runde in Schaarbeek, Bredene en Antwerpen. En verder dat de bende een handel had in cocaïne en amfetamines en aan witwassen deed van de inkomsten.

Zonder de ernst van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd te minimaliseren wijst verzoeker er op dat de beslissing steunt op een onjuiste weergave van de werkelijke veroordeling. Verzoeker voegt het arrest van 28 juni 2017 bij de stukken. Op pagina 100-101 van het arrest wordt de exacte veroordeling van verzoeker geformuleerd.

Verzoeker wordt vrijgesproken van de tenlastelegging A.6 en H, namelijk het opzetten van een plantages te Schaarbeek en als leidend persoon van een criminele organisatie die cocaïnehandel deed.

Dit maakt dus wel een essentieel verschil uit met wat de bestreden beslissing als motivering uit het arrest weerhoudt.

Voor enige handel in cocaïne of amfetamines of criminele organisatie is verzoeker nooit veroordeeld door het vermelde arrest.

De motivering is bijgevolg niet afdoende en hanteert onjuiste feitelijke gegevens. Het hanteren van deze onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het nemen van de bestreden beslissing én voor de beslissing over de tijdsduur van het inreisverbod.

Tweede onderdeel, wat betreft de termijn van 15 jaar

1.

De motivering voor die vijftien jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist. (zie hoger)

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van 15 jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3.

Artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd in geval van ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het gaat bijgevolg om een mogelijkheid ('kan') en niet om een verplichting, en de toepassing ervan is een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is. De gegeven motivering beantwoordt niet aan die criteria; het betreft louter automatische toepassing die enkel, en dan nog foutief, gesteund is op de veroordeling door het Hof van Beroep te Gent. De beslissing houdt geen enkele rekening met de persoon van verzoeker, met name dat het zijn enige veroordeling is en hij voor de rest een blanco strafregister heeft, en dat hij zich in de gevangenis correct gedragen heeft en door de strafuitvoeringsrechtbank ruim voor het einde van zijn straf, een akkoord voor repatriëring werd gegeven.

Verder maakt de bestreden beslissing door de minimumtermijn van vijfjaar te verdriedubbelen tot 15 jaar een niet verantwoorde ruime toepassing van vermeld artikel. Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval 15 jaar proportioneel is. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoeker. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk.

Verzoeker is er zich van bewust dat een drughandel een ernstig misdrijf is, maar het gaat niet om zogenaamde harddrugs en het gaat niet om feiten waarbij geweld aan te pas is gekomen of om zedendelicten.

Bovendien wordt herhaald dat de gehanteerde motieven in de beslissing niet in relatie staan met het begrip 'ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid', wat op zich ook wegneemt dat er van proportionaliteit sprake kan zijn.

4.

Ook het motief in dit kader dat verzoeker naar zijn familie in Kosovo wil terugkeren is niet terzake om de duur van het inreisverbod te motiveren. Integendeel zou een dergelijke wilsuitering, als zij al van belang is, quod non, eerder in het voordeel van verzoeker mogen geïnterpreteerd worden bij het bepalen van een duurtijd van het inreisverbod. De bedreiging voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid is uiteraard minder ernstig voor een persoon die wil terugkeren naar zijn land van herkomst, dan voor een persoon die absoluut in België wil blijven.

Ook het motief dat verzoeker geen familieleden heeft in België kan onmogelijk een motief vormen voor een zeer langdurig inreisverbod van 15 jaar. In dat kader wordt er nog op gewezen dat verzoeker wel

familieleden heeft in Europa, met name zijn zussen in Duitsland. Hier werd geen rekening mee gehouden; verzoeker is hier niet over gehoord (zie verder).

5.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De beslissing schendt de proportionaliteitsverplichting.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het eerste subonderdeel van het eerste onderdeel van het eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Zij stelt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid maar dat in de beslissing niet de juiste terminologie werd gebruikt. In dit artikel wordt gesproken over een "ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid". In de beslissing worden echter andere gelijkaardige termen gebruikt, ten/vijl de wetgever een duidelijk onderscheid maakt tussen al deze termen. Deze kritiek kan niet gevolgd worden. Als grond voor de beslissing wordt 74/11, §1, vierde lid aangehaald en vervolgens wordt letterlijk het volgende gesteld:

"Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De kritiek dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd op basis van het wettelijk criterium "ernstige bedreiging voor de openbare [orde] en de nationale veiligheid" is niet ernstig.

Het is voor verzoekende partij dus duidelijk op welke grond de bestreden beslissing genomen werd en waarom. Dat de gemachtigde in zijn uiteenzetting woorden als "gevaar" en "verstoren" gebruikt om zijn motivering concreet uit te leggen haalt op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet onderuit.

In het tweede subonderdeel hekelt verzoekende partij de motivering dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Echter, de gemachtigde hield rekening met alle elementen aanwezig in het dossier. De beslissing zelf is evenwel niet gebaseerd op deze vaststelling van een risico op onderduiken. De loutere aanwezigheid van deze vaststelling kan de bestreden beslissing niet onderuithalen. Verzoekende partij licht ook niet toe op welke wijze deze toevoeging aan de beslissing een invloed zou kunnen hebben op de legaliteit ervan, gezien de grond en reden van de beslissing, namelijk een ernstige bedreiging voor de openbare orde, omstandig en met een duidelijke wettelijke verwijzing werd uiteengezet.

In het derde subonderdeel stelt verzoekende partij dat de beslissing op de verkeerde feiten is gebaseerd daar er gemotiveerd werd dat verzoeker aangeduid werd als leidend persoon van de criminele organisatie die meerdere grootschalige plantages runde. Verzoekende partij stelt echter dat verzoeker is vrijgesproken voor het opzetten van plantages te Schaarbeek en van de aanduiding als leidend persoon van een criminele organisatie die zich bezig hield met cocaïnehandel. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene wel werd veroordeeld voor betrokkenheid de plantage in de (...) te Schaarbeek.

Waar verzoekende partij terecht opmerkt dat verzoeker niet werd veroordeeld als hoofd van een criminele organisatie die betrokken is bij cocaïnehandel kan zij niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze gegevens bepalend waren voor de bestreden beslissing. Verzoeker werd nog wel steeds veroordeeld voor het opzetten van cannabisplantages, witwas misdrijven en elektriciteitsdiefstal tot een gevangenisstraf van vijfjaar. In het arrest van het Hof van Beroep, waarnaar in de beslissing wordt verwezen, wordt tevens aangegeven dat verzoeker reeds in het verleden veroordeeld werd door een rechtbank in Zwitserland tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 24 maanden voor betrokkenheid in drugshandel. De rechter van het Hof van Beroep oordeelde dat verzoeker niet geleerd heeft uit deze veroordeling. De motivering in de bestreden beslissing dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde vanwege het gedrag van verzoeker wordt niet onderuitgehaald door de loutere opmerking dat hij niet veroordeeld werd als hoofd van een criminele organisatie die zich bezig houdt met cocaïnehandel. Verzoekende partij licht zelf ook niet toe op welke wijze de vaststelling dat verzoeker niet werd veroordeeld als hoofd van een criminele organisatie die zich bezig houdt met cocaïnehandel de andere vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het gedrag van verzoeker teniet doen of het oordeel dat er een ernstige bedreiging voor de openbare orde bestaat vanwege verzoekers betrokkenheid in het opzetten van cannabisplantages, witwas misdrijven en elektriciteitsdiefstal tegensprekt.

In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoekende partij dat voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval. Zij stelt dat er in de beslissing geen rekening mee werd gehouden dat dit verzoekers enige

veroordeling betreft en hij voor de rest een blanco strafregister heeft. Zoals reeds eerder aangehaald is dit onjuist en werd verzoeker reeds tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 24 maanden veroordeeld door een rechtbank in Zwitserland. Dat hij in België nog niet eerder werd veroordeeld doet niet terzake in de bepaling van een ernstige bedreiging voor de openbare orde op basis van zijn gedrag en karakter. Deze zijn immers niet gebonden aan de grenzen van een land.

Zij stelt verder dat een verdrievoudiging van de minimumduur van het inreisverbod een niet te verantwoorden ruime toepassing is van het vermelde artikel van de vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat er geen proportionaliteitsafweging werd gemaakt in de beslissing en opnieuw wordt gewezen naar het blanco strafblad in België voor bovenstaande veroordeling. In de bestreden beslissing kan echter duidelijk worden gelezen waarom voor een duur van vijftien jaar wordt gekozen. De gemachtigde somt de door verzoeker gepleegde feiten op en verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep, en stelt tot slot het volgende:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

De kritiek dat er geen proportionaliteitsafweging werd gemaakt is niet ernstig.

De kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van strafrechtelijke en bestuursrechtelijke voorgaanden in België is evenmin ernstig daar verzoeker reeds werd veroordeeld in Zwitserland voor criminele feiten en een ernstige bedreiging voor de openbare orde vanzelfsprekend niet louter dient te worden bepaald op basis van gedrag gesteld in België.

Verzoekende partij geeft verder aan dat er in het kader van de gepleegde feiten geen sprake is van harddrugs, noch van geweldsdelicten of zedenfeiten. Verwerende partij ziet niet in waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde alleen maar zou kunnen worden vastgesteld na feiten van geweld, zedenfeiten of feiten waarbij harddrugs zouden betrokken zijn. De vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar treedt verwerende partij hierin bij. De rechter van het Hof van Beroep oordeelde dan ook als volgt:

"De feiten zijn absoluut zwaarwichtig en getuigen van een absoluut immorele en criminele ingesteldheid. De teelt van cannabis betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in het gevaar brengt en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zodat ze de openbare veiligheid in het gedrang brengen."

Een inreisverbod voor vijftien jaar voor feiten waarvoor een strafrechter verzoeker veroordeelde tot een vrijheidsberovende straf van vijf is geenszins disproportioneel.

Verzoekende partij stelt voorts dat het feit dat verzoeker naar zijn familie in Kosovo wil terugkeren in het voordeel van verzoeker moet worden geïnterpreteerd. De bedreiging voor de openbare orde zou minder ernstig zijn voor een persoon die wil terugkeren naar zijn land van herkomst dan voor een persoon die absoluut in België wil blijven. Dit kan verwerende partij niet volgen. Een bedreiging voor de openbare orde wordt vastgesteld door het gedrag en het karakter van de betrokkene, niet door zijn wens in een bepaald land te blijven. Dat verzoeker naar zijn familie in Kosovo wil terugkeren maakt zijn gedrag en karakter niet minder laakbaar en vermindert de bedreiging voor de openbare orde in de Schengenzone niet in het geval hij er zou terugkeren."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem dus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder wijst op een veroordeling van verzoeker door het hof van beroep van Gent op 28 juni 2017 tot een gevangenisstraf van 5 jaar voor “*inbreuken op de wetgeving inzake drugs; heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SW (witwassen); gewone diefstal; heling*”. Meer concreet, zo stelt verweerder, werd verzoeker aangeduid als leidend persoon van een criminele organisatie die meerdere grootschalige cannabisplantages runde in Schaarbeek, Bredene en Antwerpen en die een handel had in cocaïne en amfetamines, waarbij de inkomsten werden witgewassen. Verweerder wijst erop dat verzoeker geld afkomstig uit de productie en verkoop naar het buitenland stuurde en niet nader gekend onroerend goed aankocht met misdaadgeld. Verweerder oordeelt dat er sprake is van een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde, en een gevaar voor recidive, rekening houdende met de ernst van de feiten, verzoekers persoonlijkheid waarbij wordt benadrukt dat verzoeker zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologisch evenwicht van zijn slachtoffers en het winstgevend karakter van de feiten.

Verzoeker wijst er echter correct op dat hij niet werd veroordeeld als leidend persoon van een criminele organisatie en evenmin voor handel in cocaïne. Het door verzoeker voorgelegde arrest van het hof van beroep van Gent van 28 juni 2017 – dat niet voorhanden is in het administratief dossier en dat verweerder blijkbaar heeft nagelaten op te vragen – leert zo dat verzoeker is vrijgesproken van de tenlastelegging van handel in cocaïne (tenlastelegging B) en van de tenlastelegging van leiding van een criminele organisatie (tenlastelegging H). Verzoeker werd bovendien ook vrijgesproken van de tenlastelegging(en) dat hij met drugsgeld een onroerend goed in Albanië zou hebben aangekocht (zie bespreking in het arrest inzake de tenlasteleggingen F en G).

Verzoeker dient dan ook te worden bijgetreden in zijn betoog dat de bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte en onzorgvuldige feitenvinding. Verweerder betwist dit in wezen ook niet in zijn nota met opmerkingen.

De argumentatie van verweerder in de nota met opmerkingen dat, ondanks de incorrecte feitelijkheden in de bestreden beslissing, de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde overeind blijft en de feitelijkheden volgens hem nog steeds rechtvaardigen dat verzoeker een inreisverbod voor 15 jaar krijgt opgelegd, maakt in wezen een hernieuwde beoordeling en motivering uit, die evenwel a posteriori is aan het nemen van de beslissing. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Zeker waar de termijn van het inreisverbod op 15 jaar werd bepaald, kan de Raad er niet omheen dat verweerder er in zijn motivering uitdrukkelijk op wees dat verzoeker een leidend persoon is van een criminele organisatie die zich ook bezighield met de handel in cocaïne, bijzonder ernstige feiten waarvan kan worden aangenomen dat deze hebben meegespeeld bij de lange duur van het inreisverbod die werd bepaald, terwijl verzoeker voor deze tenlasteleggingen werd vrijgesproken. Ook al zijn de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij wel werd veroordeeld nog steeds ernstig, kan verweerder niet worden gevolgd in zijn huidige betoog als zouden de vermeldingen in de bestreden beslissing dat verzoeker leidend persoon is van een criminele organisatie die zich ook bezighield met de handel in

cocaïne slechts overtollige, niet bepalende motieven betreffen, zeker niet wat de duur van het inreisverbod betreft. Het kan niet worden uitgesloten dat de duur van het inreisverbod korter was geweest indien de correcte feitelijkeheden van de zaak in rekening waren gebracht.

De Raad is in het kader van de voorliggende zaak enkel gevat om zich uit te spreken over de wettigheid van de bestreden beslissing zoals deze bij hem voorligt. Het komt niet aan de Raad toe om, in de plaats van het bestuur, te oordelen of gelet op de correcte feitelijkeheden van de zaak er nog steeds grond is om verzoeker te beschouwen als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en al zeker niet om, zoals artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt, te beoordelen welke duur van het inreisverbod gepast is rekening houdende met de correcte feiten die de voorliggende zaak kenmerken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS